

Kitab Yoél jeung Garéja Advent Poé Katujuh Laodikia — Nomer Dua Puluh Opat

Jeff Pippenger

2026-01-06

Nomer Dua Puluh Opat

Urang ngeureunkeun artikel panungtung urang ku nyabak kana tilu garis sajajar kasaksian nubuat anu diwakilan ku pasal sabelas nepi ka dua puluh dua dina Kajadian, kitab kahiji Perjangjian Heubeul, Mateus, kitab kahiji Perjangjian Anyar, jeung Wahyu, kitab panungtung boh tina Perjangjian Anyar boh tina Alkitab. Garis dina Kajadian nangtukeun perjangjian jeung Abram, garis dina Mateus nangtukeun perjangjian jeung garéja Kristen, kalawan Petrus minangka lambang tina awal jeung ahir Israél rohani modéren. Ayat-ayat tengah tina duanana garis nangtukeun meterai Allah; dina Abram, éta nya éta “sunat,” jeung dina Petrus éta parobahan ngaranna. Ayat puseur tina garis dina Wahyu nya éta pasal tujuh belas, ayat dua belas.

Jeung sapuluh tanduk anu ku anjeun katingali téh nyaéta sapuluh raja, anu can nampi karajaan nepi ka ayeuna; tapi maranéhna nampi kakawasaan salaku raja salila sajam bareng jeung sato galak éta. Wahyu 17:12.

Kajadian jeung Mateus nandakeun perkawinan Ketuhanan jeung kamanusaan, ari Wahyu nandakeun perkawinan sato galak jeung naga dina hukum Minggu. Katilu ieu garis nuduh ka hukum Minggu, tempat hiji golongan nembongkeun tanda sato galak jeung anu séjén meterai Allah. Palsuna sato galak jeung naga dina ayat dua welas téh mangrupa panyebatan omega tina munara Nimrod dina Kajadian sabelas. Di dinya agama perjangjian palsu papanggih jeung pangadilanana, jeung dina Wahyu tujuh welas palacuran—anu nyaéta Babul anu agung—diadili. Nimrod téh alfa pikeun omega Vatikan, sarta ku sabab ieu kapausan téh Babul anu agung, omega pikeun Babelna Nimrod anu alfa.

Anu penting dicatet dina tilu ayat tengah ieu nya éta yén kasaksian anu nyangkaruk dina unggal titik tengah garis téh sabenerna mangrupa tilu ayat.

Ieu perjangjian Kami, anu kudu ku maraneh dijaga, antara Kami jeung maraneh sarta turunan maneh sanggeus maneh; unggal anak lalaki di antara maraneh kudu disunatan. Maraneh kudu nyunatan daging kulup maraneh; sarta éta bakal jadi tanda perjangjian antara Kami jeung maraneh. Jeung anjeunna anu geus yuswa dalapan poé kudu disunatan di antara maraneh, unggal anak lalaki sapanjang turun-temurun maraneh, boh anu dilahirkeun di imah, boh anu dibeuli ku duit ti jalma asing mana waé, anu lain turunan maneh. Kajadian 17:10–12.

Yesus ngawaler sarta ngadawuh ka anjeunna, “Bagja maneh, Simon Barjona; sabab lain daging jeung getih anu geus nganyatakeun ieu ka maneh, tapi Rama Kami anu aya di sawarga. Jeung Kami ogé ngadawuh ka maneh, yén maneh teh Petrus, jeung di luhur ieu batu Kami bakal ngadegkeun jamaah Kami; sarta panto-panto naraka moal bisa ngéléhkeun eta. Jeung Kami bakal mikeun ka maneh konci-konci Karajaan Sawarga; sarta naon bae anu ku maneh bakal

ditalian di bumi, bakal katariketan di sawarga; sarta naon bae anu ku maneh bakal dileupaskeun di bumi, bakal dileupaskeun di sawarga.” Mateus 16:17–19.

Jeung sato galak anu kungsi aya, tapi ayeuna geus euweuh, nya éta sorangan anu ka dalapan, sarta asalna tina anu tujuh, jeung manehna lebet kana kabinasaan. Jeung sapuluh tanduk anu ku anjeun katingali téh sapuluh raja, anu can narima karajaan nepi ka ayeuna; tapi maranéhna narima kakawasaan minangka raja salila sajam babarengan jeung sato galak. Maranéhna ieu sajiwa, sarta bakal masrahkeun kakawasaan jeung kakuatan maranéhna ka sato galak. Wahyu 17:11–13.

Carita ngeunaan perjangjian palsu anu dilambangkeun ku bata jeung adukan Nimrod, sarta sistem palsu garéja jeung nagarana, anu dilambangkeun ku munara jeung kota, jadi perlambang sistem palsu tina gambar sato galak anu dilambangkeun dina oméga tina carita Nimrod. Tilu garis, kalawan tilu titik puseur tina tilu ayat, anu sakabéhna mere kasaksian ngeunaan perjangjian kahirupan jeung perjangjian pati. Saratus opat puluh opat rébu téh nyaéta kadalapan anu sajati, anu asalna tina nu tujuh, sedengkeun kapausan téh ngan saukur palsuna. Golongan Nimrod miboga kasatunggalan pikiran dina perkawinanna, minangka palsu tina saratus opat puluh opat rébu, anu dihiijikeun ku pikiran Kristus. Sato galak palsu anu “kungsi aya, ayeuna teu aya,” téh mangrupikeun palsu tina Kristus anu kungsi aya, anu aya, jeung anu acan bakal sumping. Dina ayat dalapan, ungkapan lengkep tina anu palsu anu dilambangkeun ku kapausan ditepikeun.

Sato galak anu ku anjeun katenjo téh kungsi aya, tuluy euweuh; sarta bakal naék ti jero jurang nu taya dasarna, tuluy asup kana kabinasaan; jeung jalma-jalma anu cicing di bumi bakal hélok, nya éta anu ngaran-ngarana teu ditulis dina kitab kahirupan ti mimiti ngadegna dunya, waktu maranéhna ningali éta galak anu kungsi aya, tuluy euweuh, sanajan kitu aya kénéh. Wahyu 17:8.

Yesus téh Anjeunna anu geus aya, anu aya, jeung anu bakal datang kénéh, jeung kapapaan, anu ka dalapan anu asalna tina anu tujuh, nyaéta sato galak anu “kungsi aya, ayeuna teu aya, tapi engké aya deui.” “Sajam” anu dilambangkeun ku perkawinan naga jeung sato galak ngagambarkeun sajarah ti hukum Minggu, nalika saratus rébu anu dilambangkeun ku Petrus jeung Abram naék ka sawarga jadi panji, dina waktu anu sarua kapapaan ogé naék.

Urang geus narékahan pikeun ngulik kitab Yoél tina sudut pandang yén Petrus dina poé Péntakosta ngaidentifikasikeun pesen Péntakostana minangka panggenapan tina Yoél. Dina tilu galur perjangjian anu masing-masing diwangun ku dua belas pasal, tilu ayat tengah tina unggal galur nyarita ngeunaan sajarah anu sarua, sarta Petrus dina sajarah éta digambarkeun keur aya babarengan jeung Yesus di Kaisaréa Filipi, nyaéta Panium, anu mangrupa tempat anu ayeuna dunya keur aya dina ambang pangalamanana. Di Panium, Petrus ogé aya di Yerusalem dina curahan Péntakosta. Tilu galur anu masing-masing dua belas pasal éta patepung di Panium jeung Péntakosta nalika meterai Allah ditekenkeun kana pangantén awéwé Kristus sarta tanda sato galak ditekenkeun kana pangantén awéwé Iblis. Kitab Yoél keur ngaidentifikasikeun panggero hudang dina pasemon sapuluh parawan, nalika garéja Laodikia Advent Poé Katujuh hudang kana kanyataan yén maranéhna leungit.

Kitab Yoél diteundeun dina kontéks opat turunan.

Firman PANGERAN nu sumping ka Yoél putra Pétuél.

Dangukeun ieu, heh para kolot, jeung regepkeun, sakabéh nu nyicingan ieu tanah.

Naha ieu kungsi kajadian dina mangsa aranjeun, atawa malah dina mangsa karuhun aranjeun? Bejakeun ieu ka anak-anak aranjeun, sarta sina anak-anak aranjeun nyaritakeun ka anak-anak maranéhna, jeung anak-anak maranéhna ka turunan anu satuluyna. Anu kari ku palmerworm geus didahar ku belalang; jeung anu kari ku belalang geus didahar ku cankerworm; jeung anu kari ku cankerworm geus didahar ku hileud. Joel 1:1–4.

“Lalaki kolot” téh nyaéta para pamingpin garéja Masehi Advent Hari Ketujuh Laodikea dina mangsa pamegelan saratus opat puluh opat rébu, sarta pamegelan éta dilaksanakeun dina mangsa pancuran Roh Suci. “Lalaki kolot” ku Yehezkiel digambarkeun minangka “para lalaki sepuh.”

Geus saur-Na kaula ka kuring, “Anaking manusa, naha maneh geus ningali naon anu dipigawé ku para kokolot ti kulawarga Israil di nu poék, masing-masing dina kamar gambarna? Sabab maranéhna nyebut, ‘PANGERAN henteu ningali ka urang; PANGERAN geus ninggalkeun bumi.’” Yehezkiel 8:12.

Ilham écés yén panandaan dina Yeheskiel pasal salapan téh sarua jeung panandaan dina Wahyu pasal tujuh. écés deuih yén “para kokolot” dina opat kajahatan nu beuki ngaronjat dina pasal dalapan téh dilambangkeun ku angka 25. Dua puluh lima “kokolot” anu sakuduna jadi pangregep domba Allah, nya éta jalma-jalma anu sujud ka panonpoé. Maranéhna anu pangheulana dihakiman. Dina kontéks Bait Suci anu ku maranéhna dipalingan, maranéhna ngawakilan dua giliran dua belas imam jeung imam agung. Dina mangsa hukum Minggu, maranéhna sujud ka panonpoé sarta narima tanda sato galak, bari jangji satuju jeung naga, sato galak, jeung nabi palsu. Nu 25 éta dilambangkeun ku nu 250 dina pambarontakan Korah, Datan, jeung Abiram, anu ngawakilan pasatuan tilu rupa anu diasupan ku 250 lalaki anu ngahaturkeun menyan. Tilu pupuhu utama kamurtadan éta paéh nalika bumi muka sungutna sarta ngelek maranéhna.

Geus Musa ngandika, “Ku ieu maraneh bakal nyaho yén PANGERAN geus ngutus ka kuring pikeun ngalakukeun sakabéh perkara ieu; sabab kuring henteu ngalakukeunana tina pikiran kuring sorangan. Lamun ieu jalma-jalma paéh ku pati anu ilahar karandapan ku sakumna manusa, atawa lamun maranéhna katarajang ku nu ilahar nimpah ka sakumna manusa; mangka PANGERAN henteu ngutus ka kuring. Tapi lamun PANGERAN nyiptakeun hiji perkara anu anyar, sarta bumi muka sungutna, tuluy ngelek maranéhna katut sagala anu jadi kagunganana, sarta maranéhna turun hirup-hirup ka jero liang kubur; mangka maraneh bakal ngarti yén ieu jalma-jalma geus ngahinakeun PANGERAN.”

Tuluy, sanggeus anjeunna rengse ngucapkeun sakabéh ieu kecap, taneuh anu aya di handapeun maranéhna beulah dua. Jeung bumi muka sungutna, tuluy neureuy maranéhna, imah-imahna, sakabéh jelema anu kagolong ka Korah, jeung sagala banda maranéhna. Maranéhna, jeung sakabéh anu kagolong ka maranéhna, turun hirup-hirup ka liang kubur, tuluy bumi nutupan maranéhna; sarta maranéhna binasa ti antara jamaah.

Sakumna Israél anu aya di sabudeureun maranéhna kabur ku sabab ngadéngé ceurik maranéhna; sabab ceuk maranéhna, “Ulah nepi ka bumi ngelek urang ogé.” Tuluy kaluar seuneu ti PANGERAN, sarta meakeun dua ratus lima puluh urang lalaki anu ngahaturkeun menyan. Bilangan 16:28–35.

Pangbarontakan taun 1888 dilambangkeun ku pangbarontakan Korah, Datan, Abiram, jeung 250 urang anu ngaduruk menyan. Eta 250 urang geus ngawangun hiji pakumpulan jeung hiji konfederasi rangkep tilu anu nepi ka hukum Minggu nalika Amérika Sarikat, nya eta sato galak ti bumi, muka sungutna sarta nyarita kawas naga. Dina mangsa eta, hujan panungtungan dituangkeun tanpa ukuran, sarua saperti 250 urang anu ngaduruk menyan dibinasakeun ku seuneu anu turun ti sawarga. Eta 250 urang ngawakilan hiji sistem agama palsu anu dibinasakeun salila curahan hujan panungtungan dina hukum Minggu. Bumi anu muka kana Korah jeung balad-baladna, nya eta lini dina Wahyu sabelas, anu nandaan Amérika Sarikat muka sungutna sarta nyarita kawas naga. Nalika seuneu turun ti sawarga kana eta 250 urang, eta ngalambangkeun seuneu Elia di Gunung Karmel, nalika nabi-nabi palsu eta dipaehan. Seuneu Elia di Gunung Karmel saajar jeung hukum Minggu, ku kituna seuneu anu tumiba kana 250 urang teh nya eta seuneu hukum Minggu tina hujan panungtungan.

Bagian dina Bilangan anu nyaritakeun ngeunaan pambrontakan Korah, sacara nubuatan saluyu jeung pambrontakan ngalawan pesen ngeunaan Tanah Jangji, sakumaha ditepikeun ku Yosua jeung Kaleb. Pambrontakan éta ngagambarkeun “poé panggugah amarah” nurutkeun Alkitab. Bagian ngeunaan pambrontakan Korah nyebut kieu, “maraneh bakal ngarti yen ieu jelema-jelema geus ngangsonan PANGERAN.”

Anu wijaksana anu ngartos, sarta anu wijaksana kudu ngartos yén sajarah pemberontakan Korah kudu ditumpangkeun kana pemberontakan ngalawan amanat Yosua ngeunaan Tanah Perjangjian. Pemberontakan éta lumangsung di Kades, sarta boh Kades boh pemberontakan Korah téh mangrupa pemberontakan Adventisme Poé Katujuh dina hukum Minggu. Korah jeung 250 lalaki anu ngurbankeun menyan, ngalambangkeun 25 lalaki anu sujud ka panonpoé dina Ezekiel 8. Para kokolot dina Ezekiel dalapan ngalambangkeun kaopat tina opat kakirangan anu beuki ngaronjat, anu dilaksanakeun di Yerusalem, lambang garéja Allah.

Kakawasaan anu kahiji nyaéta arca timburu, anu kadua nyaéta kamar-kamar nu disumputkeun, anu katilu nyaéta ceurik pikeun Tammuz, tuluy dua puluh lima lalaki sujud ka panonpoé. Saterusna pasal salapan ngaidéntifikasi jalma-jalma anu ngahuleng jeung ceurik ku sabab kakawasaan-kakawasaan anu dilambangkeun dina pasal dalapan. Jalma-jalma anu ngahuleng jeung ceurik téh disegel ku malaikat anu naék ti wetan. Malaikat téh utusan, sarta ngawakilan hiji amanat.

Pesen panyegelan ti wetan téh nyaéta pesen angin wetan, anu mangrupa pesen Islam. Sanggeus saratus opat puluh opat rébu geus diségel, para malaikat anu ngancurkeun mimiti ngalaksanakeun pagawéan maranéhna, pas dina titik anu garis lahiriah tina nubuat ngajarkeun yén “murtad nasional dituturkeun ku karuksakan nasional.” Saméméh panghukuman dilaksanakeun ka jalma-jalma anu dilambangkeun ku Korah, para pemberontak dibawa ka luar Yerusalem. Anu-jahat dipiceun ti

Yerusalem, sabab lain jalma-jalma bener anu ngungsi ti Yerusalem.

Sumawona Roh ngangkat ka kuring, tuluy mawa kuring ka gapura wetan Bait PANGERAN, anu nyanghareup ka wetan; sarta, lah, di lawang gapura éta aya dua puluh lima urang lalaki; di antara maranéhna kuring nempo Yaazanya bin Azur, jeung Pelatya bin Benaya, para pamingpin rahayat.

Tuluy anjeunna ngandika ka abdi, “He anak manusa, ieu téh jalma-jalma anu ngarancang kajahatan jeung méré piwuruk anu jahat di ieu kota; anu maranehna nyebut, ‘Teu acan deukeut; hayu urang ngawangun imah-imah: ieu kota téh kawas kualé, ari urang téh dagingna.’”

Ku sabab kitu, ramalkeun ngalawan maranéhna, ramalkeun, eh anak manusa. Jeung Roh PANGERAN tumiba ka kuring, sarta ngandika ka kuring, Ucapkeun; Kieu timbalan PANGERAN;

Kieu anu ku maraneh geus diucapkeun, eh kulawarga Israél; sabab Kami terang kana hal-hal anu nembongan dina pikiran maraneh, unggal-unggalna. Maraneh geus ngalobaan anu dipaéhan ku maraneh di ieu kota, sarta geus ngeusian jalan-jalanna ku jalma-jalma anu dipaéhan. Ku sabab éta, kieu saur PANGERAN Nu Maha Agung: Jalma-jalma maraneh anu dipaéhan, anu ku maraneh geus diteundeun di tengah-tengahna, maranéhna téh dagingna, jeung ieu kota téh kancanahna; ari maraneh ku Kami rek dibawa kaluar ti tengah-tengahna. Maraneh geus sieun ku pedang; jeung Kami bakal ngadatangkeun pedang ka maraneh, saur PANGERAN Nu Maha Agung. Kami bakal mawa maraneh kaluar ti tengah-tengahna, sarta nyerahkeun maraneh kana panangan jalma-jalma asing, jeung bakal ngalaksanakeun hukuman-hukuman di antara maraneh. Maraneh bakal tumpur ku pedang; Kami bakal ngahakiman maraneh di tapel wates Israél; sarta maraneh bakal nyaho yén Kami ieu PANGERAN. Ieu kota moal jadi kancanah maraneh, jeung maraneh ogé moal jadi daging di tengah-tengahna; tapi Kami bakal ngahakiman maraneh di tapel wates Israél: Jeung maraneh bakal nyaho yén Kami ieu PANGERAN; sabab maraneh henteu leumpang dina katetepan-katetepan Kami, ogé henteu ngalaksanakeun hukuman-hukuman Kami, tapi maraneh geus milampah nurutkeun kabiasaan bangsa-bangsa kapir anu aya di sabudeureun maraneh.

Sarta kajadian, waktu kuring ngaramalkeun, Pelatia putra Benaya pupus. Tuluy kuring sujud nepi ka raray nempel kana taneuh, sarta ngagorowok ku sora tarik, pokna, “Aduh, Gusti Allah! Naha Gusti rek ngabinasakeun tumpes sesa Israil?” Yehezkiel 11:1–13.

Yerusalem dipurifikasi dina waktu hukum Minggu, nalika gandum dipisahkeun ti jukut goréng. Jalma-jalma anu dilambangkeun ku 25, atawa 250 urang Korah, dibawa ka luar, ka “wates” Yerusalem pikeun paéh. 25 téh jumlah imam anu ngalalayanan salila saminggu, sarta nalika dilambangkeun ku angka sapuluh-lipet, nyaéta 250, éta ngawakilan garéja sadunya, sabab sapuluh téh lambang sadunya. Garéja nu keur bajoang ditegeskeun minangka garéja anu diwangun ku gandum jeung jukut goréng, sedengkeun garéja nu meunang kamulyaan ngawakilan garéja anu ngan ukur gandum wungkul.

“Naha Allah teu boga garéja anu hirup? Mantenna boga garéja, nanging éta téh garéja nu keur perang, lain garéja nu geus meunang kameunangan. Urang prihatin yén aya anggota-anggota anu cacad, yén aya jukut liar di antara gandum. Isa ngandika: ‘Karajaan sawarga disaruakeun jeung hiji jelema anu melak bibit anu hadé di kebonna: tapi waktu jalma-jalma keur saré, musuhna datang melak jukut liar di antara gandum, tuluy indit.... Ku sabab éta para abdi nu boga imah sumping sarta nyarios ka anjeunna, Juragan, naha sanés anjeun melak bibit anu hadé di kebon anjeun? ku mana atuh asalna aya jukut liar? Anjeunna ngadawuh ka maranéhna, Musuh anu ngalakonan ieu. Para abdi nyarios ka anjeunna, Naha ku kituna anjeun kersa supaya kami indit sarta ngumpulkeun éta? Tapi anjeunna ngadawuh, Ulah; bisi waktu maranéh ngumpulkeun jukut liar, maranéh ngabedol ogé gandumna babarengan jeung éta. Antepkeun duanana tumuwuh babarengan nepi ka usum panén: jeung dina waktu panén Kami baris nyarios ka para nu ngala, Kumpulkeun heula jukut liar téh, sarta beungkeutkeun dina iketan pikeun diduruk: tapi kumpulkeun gandum kana lumbung Kami.’”

Dina ibarat gandum jeung jukut jahat, urang ningali alesan naha jukut jahat teh henteu kudu dicabutan; nya eta supaya gandum ulah kababutan babarengan jeung jukut jahat. Pamadegan jeung pangadilan manusa bakal nyieun kasalahan-kasalahan anu beurat. Tapi tibatan nepi ka aya kasalahan kajadian, sarta hiji tangkal gandum tunggal wae kababutan, Sang Guru ngandika, “Keun duanana tumuwuh babarengan nepi ka usum panen;” tuluy para malaikat bakal ngumpulkeun jukut jahat, anu geus ditangtukeun pikeun karuksakan. Sanajan di garéja-garéja urang, anu ngaku percaya kana bebeneran anu leuwih maju, aya jalma-jalma anu cacad jeung salah, saperti jukut jahat di antara gandum, Allah teh panjang-sabar jeung sabar. Mantenna ngadawuhkeun pangbeneran jeung mapatahan ka anu salah, tapi Mantenna henteu ngancurkeun jalma-jalma anu lila dina neuleuman pangajaran anu rek diajarkeun ku Mantenna ka maranehna; Mantenna henteu ngababad jukut jahat tina gandum. Jukut jahat jeung gandum kudu tumuwuh babarengan nepi ka usum panen; waktu gandum ngahontal tumuwuhna jeung mekarna anu sampurna, sarta ku lantaran sipatna waktu geus asak, eta bakal kacida écésna kabedakeun ti jukut jahat.

“Garéja Kristus di bumi bakal teu sampurna, tapi Allah henteu ngancurkeun garéja-Na ku sabab kasampurnaanana anu can kahontal. Geus aya jeung bakal aya jalma-jalma anu pinuh ku sumanget anu henteu nurut kana pangaweruh, anu rék nyucikeun garéja, jeung nyabutan jukut goréng ti tengah gandum. Tapi Kristus parantos maparin cahaya husus ngeunaan kumaha cara nyanghareupan jalma-jalma anu keur nyasar, jeung jalma-jalma anu can dirobah haténa di jero garéja. Teu meunang aya tindakan nu ngadadak, pinuh ku sumanget, jeung buru-buru ti anggota garéja pikeun megatkeun jalma-jalma anu ku maranéhna disangka cacad dina watekna. Jukut goréng bakal katémbong di antara gandum; tapi nyabutan jukut goréng, iwal lamun dilakukeun ku cara anu parantos ditangtukeun ku Allah, bakal nyababkeun karuksakan anu leuwih gedé tibatan lamun éta dibiinkeun baé. Sabot Gusti ngasupkeun kana garéja jalma-jalma anu enya-nya geus tobat, dina waktu anu sarua Iblis ogé mawa jalma-jalma anu can tobat kana pasamuanana. Sabot Kristus keur melak binih anu hadé, Iblis keur melak jukut goréng. Aya dua pangaruh anu silih lalawanan anu terus-terusan digawé ka anggota-anggota garéja. Hiji pangaruh digawé pikeun nyucikeun garéja, jeung pangaruh séjén digawé pikeun ngaruksak umat Allah.” Testimonies to Ministers, 45, 46.

Jalma-jalma durjana dibawa kaluar ti Yerusalem pikeun dibinasakeun. Maranéhna dipiceun dina waktu panén, anu ogé mangrupa waktu nalika gandum geus asak, sabab dina mangsa éta gandum dikumpulkeun minangka persembahan unjukan buah sulung tina dua roti unjukan Pentakosta. Panén buah sulung gandum téh mangrupa poko husus dina nubuat Alkitab. Pamisahan antara gandum jeung lalangsé téh nyangkem poko ieu pisan, sarta loba pasemon Kristus nandaan ieu patok jalan nubuat anu kacida pentingna.

“Sakali deui, ieu misil-misil ngajar yén moal aya deui mangsa pangujian sanggeus pangadilan. Lamun padamelan Injil geus réngsé, langsung diteruskeun ku pamisahan antara nu hadé jeung nu jahat, sarta nasib unggal golongan salalanggengna geus ditangtukeun.” Christ’s Object Lessons, 123.

Panawaran gandum téh nyaéta nu saratus opat puluh opat rébu, sarta malaikat katilu misahkeun gandum ti antara jukut liar.

“Saterusna kuring ningali malaikat katilu. Malaikat anu ngiringan kuring nyarios, ‘Pikasieuneun pangandika-Na, dahsyat tugasna. Anjeunna téh malaikat anu baris misahkeun gandum ti jukut, sarta nyegelekeun atawa ngabeungkeut gandum pikeun lumbung sawarga.’ Hal-hal ieu kudu ngarebut sakumna pikiran, sakumna paniten. Kuring deui ditingalikeun kana kabutuhan yén jalma-jalma anu percaya yén urang keur nampa amanat rahmat panungtungan, kudu misah ti jalma-jalma anu sapopoé narima atawa nginum kasalahan anyar. Kuring ningali yén boh ngora boh kolot teu kudu ngahadiran pasamoan jalma-jalma anu aya dina kasalahan jeung poek. Malaikat nyarios, ‘Mugia pikiran eureun cicing dina hal-hal anu taya mangpaatna.’” Manuscript Releases, jilid 5, 425.

Malaikat katilu nyégel gandum sarta ogé misahkeun gandum tina jukut liar. Malaikat katilu ngalambangkeun hukum Minggu, nyaéta waktos nalika 25 urang lalaki, anu ngawakilan kapamingpinan garéja Advent Poé Katujuh Laodikea, dibawa ka luar Yerusalem sarta dihakiman. Dina titik éta garéja nu keur berjuang dirobah jadi garéja nu meunang kameunangan.

“Pagawean ieu enggal réngsé. Para anggota garéja anu keur tarung, anu geus kabuktian satia, bakal jadi garéja anu meunang. Nalika nilik deui sajarah urang nu geus kaliwat, sanggeus ngalangkungan unggal léngkah kamajuan nepi ka kaayaan urang ayeuna, abdi tiasa nyebut, Puji ka Allah! Nalika abdi ningali naon anu geus dipigawé ku Allah, abdi pinuh ku kahéranan sarta ku kayakinan ka Kristus salaku Pamingpin. Urang teu boga nanaon anu kudu dipikasieun pikeun mangsa nu bakal datang, iwal lamun urang poho kana jalan anu ku Gusti geus dipaké pikeun mingpin urang, sarta kana pangajaran-Na dina sajarah urang nu geus kaliwat.” General Conference Bulletin, 29 Januari 1893.

Jejer poko profétik ngeunaan papisahan jukut lalang ti gandum téh mangrupa poko utama dina nubuat Alkitab. Kristus anu nyucikeun Bait Suci téh mangrupa gambaran tina pagawéan ieu; puncakna kajadian dina mangsa hukum Minggu, sabab urang ningali yén jalma-jalma anu kudu dihukum dibawa ka wates Yérusalém pikeun maot.

“Waktu Yesus ngamimitian palayanan umum-Na, Anjeunna nyucikeun Bait Allah tina panajisan sacrilegious anu ngotoranana. Di antara kalakuan-kalakuan panungtung dina

palayanan-Na nya éta panyucian Bait Allah anu kadua kalina. Kitu deui, dina padamelan panungtung pikeun méré panggeuing ka dunya, aya dua panggero anu béda anu ditepikeun ka garéja-garéja. Amanat malaikat anu kadua nya éta, ‘Babul geus rubuh, geus rubuh, kota anu agung éta, ku sabab manéhna geus ngajadikeun sakumna bangsa nginum anggur amarah tina cabulna’ (Wahyu 14:8). Jeung dina sora tarik amanat malaikat anu katilu kadéngé hiji sora ti sawarga, pokna, ‘Kaluarlah ti dinya, umat-Ku, supaya maranéh ulah milu kana dosa-dosana, jeung supaya maranéh ulah narima tina tulah-tulahna. Sabab dosa-dosana geus nepi ka langit, sarta Allah geus nginget kajahatan-kajahatanana’ (Wahyu 18:4, 5).” Selected Messages, buku 2, 118.

Garéja gandum jeung jukut-goréng téh aya nepi ka krisis hukum Minggu, waktu jukut-goréng éta disingkirkeun, lain ku kakuatan manusa, tapi ku malaikat katilu—anu ngalambangkeun hukum Minggu, tapi ogé amanat hujan panungtungan anu harita ngagedéan jadi panjerit tarik. Jukut-goréng téh mangrupa unsur tina kasaksian nubuat, sakumaha ogé gandum. Pamingpinan Allah ngahontal kana hukum Minggu, sarta malaikat katilu nyucikeun Bait Allah pikeun kadua kalina. Mantenna geus nyucikeun éta dina tanggal 22 Oktober 1844, sarta panyucian kadua Bait Allah téh nyaéta hukum Minggu.

Unsur-unsur lahiriah dina sajarah anu ngantarkeun kana hukum Minggu mangrupikeun unsur utama dina kasaksian garéja anu unggul, sakumaha halna jeung lalang, gandum, jeung pangabeungkeutan dua golongan éta. Amanat panutup dina Wahyu téh nya éta amanat tilu malaikat, sarta éta misahkeun jeung meungkeut dua golongan éta, tapi penting pikeun nenjo yén Sister White netelakeun yén “amanat panutup” éta “ngamatangkeun panén.” Amanat panutup anu ngamatangkeun panén téh nyaéta hujan panungtungan, sarta éta téh seuneu anu meungkeut 250 lalaki “saperti sapepet suluh pikeun seuneu karuksakan.”

“Ka Yohanes dipuka pamandangan-pamandangan anu jeru tur ngeuing ati ngeunaan pangalaman garéja. Anjeunna ningali kaayaan, bahaya-bahaya, pasaliaan-pasaliaan, jeung pamungkasna kasalmetan umat Allah. Anjeunna nyatet amanat-amanat panutup anu bakal matengkeun panén bumi, boh jadi beungkeutan gandum pikeun lumbung sawarga boh jadi iketan suluh pikeun seuneu karuksakan. Jejer-jejer anu kacida pentingna dipedalkeun ka anjeunna, utamana pikeun garéja panungtung, supaya jalma-jalma anu baris malik tina kasalahan ka bebeneran meunang pangajaran ngeunaan bahaya-bahaya jeung pasaliaan-pasaliaan anu aya di hareupeun maranéhna. Moal aya anu kudu cicing dina poék ngeunaan naon anu bakal tumiba ka bumi.” The Great Controversy, 341.

Ngabersihkeun Bait Suci ku Mantenna, ogé digambarkeun ku padamelan lalaki Sikat Kokotor anu ku Yohanes Pembaptis diwanohkeun minangka Anjeunna anu nuturkeun palayananana. Anjeunna téh anu nyapuan kaluar sagala runtah dina impian Miller.

“PANGERAN geus rék nganyatakeun bédana antara anu bener jeung anu jahat; sabab ‘paré-Na aya dina panangan-Na, sarta Mantenna bakal ngabersihan tempat pangirikan-Na nepi beresih, jeung ngumpulkeun gandum-Na ka lumbung-Na; ari hamina mah bakal diduruk ku seuneu anu moal bisa dipareuman.” Review and Herald, November 8, 1892.

Yesaya dirujuk ku Sadérék White nalika anjeunna nétélakeun yén dina taun 1849 Gusti parantos ngulinkeun panangan-Na pikeun kadua kalina guna ngumpulkeun umat-Na anu kari, sarta Yesaya jeung Sadérék White sami-sami nandaan pangumpulan panungtungan tina saratus opat puluh opat rébu. Prosés pangumpulan éta ngawengku paburencayna jeung pangumpulan deui anu digambarkeun minangka kuciwa kahiji, anu nungtun kana pangumpulan dina ahir hiji mangsa nungguan. Unggal unsur tina pamaséhan saratus opat puluh opat rébu ieu téh hiji jejer husus dina nubuat Alkitab. Sajarah lahiriah anu ku Gusti dipaké minangka pakakas-Na pikeun mawa dosa kana kacindekan ahirna digambarkeun dina Daniel 11:11; sarta pangumpulan panungtungan kapanggih dina Yesaya 11:11; sarta ahir mangsa nungguan kapanggih dina Wahyu 11:11, jeung pamisahan gandum jeung jukut liar dina hukum Minggu ayana dina Yehezkiel 11:11:

Kota ieu moal jadi kualiti maranéh, jeung maranéh ogé moal jadi daging di jerona; tapi Kami bakal ngahakiman maranéh di wates Israil. Yehezkiel 11:11.

Dina Yoél, “anggur anyar” dipupus ti para kolot baheula anu kuduna jadi pangreksa tempat suci. Amanat Panjerit Tengah Peuting téh nya eta anggur anyar dina Yoél, sarta seuneu anu turun dina hukum Minggu geus dipralambangkeun ku seuneu Pentakosta. Eta seuneu ngawakilan hiji amanat, nya eta anggur anyar, tapi eta oge nya eta amanat anu ngancurkeun 250 urang lalaki anu ngurbankeun menyan. Garéja Advent Hari Katujuh Laodikia lekasan dina hukum Minggu, sabab dina mangsa eta seuneu dicurangkeun tanpa ukuran sarta ngancurkeun 250 urang lalaki anu ngurbankeun menyan; ku kituna, eta ngancurkeun sistim ibadah maranehanana.

Lamun gereja Advent Poé Katujuh satia dina mangsa hukum Minggu, kakawasaan jeung kakuatan pamaréntah Amérika Serikat bakal nutup éta. Lamun henteu satia, éta ngan saukur bakal ngarobah ngaranna jadi gereja Advent Poé Kahiji atawa kana rupa séjén anu ampir sarua. Boh bener boh teu bener, gereja Advent Poé Katujuh moal ngalangkungan hukum Minggu. Kasaksian nubuat netelakeun yén Adventisme geus nampik amanat jalan-jalan baheula dina 9/11, sarta jalan-jalan baheula éta nungtun ka panto anu katutup dina mangsa hukum Minggu. Dua puluh lima lalaki éta digambarkeun dina petikan Yehezkiel ku “Jaazaniah bin Azur, dan Pelatiah bin Benaiah, pangeran-pangeran rahayat.”

Ngaran maranéhna ngébréhkeun ciri-ciri umat Allah, tapi éta ukur pangakuan wungkul. Jaazaniah hartina Allah ngadangu, sarta anjeunna téh putra Azur, anu hartina nulungan jeung ngajaga. Sister White nyebutkeun yén 25 lalaki éta kuduna jadi para pangreksa, saperti dilambangkeun ku “Azur.” Putrana ngaku “ngadangu” Allah, tapi anjeunna kaasup golongan anu ningali, maranéhna henteu ningali, jeung ngadangu, maranéhna henteu ngadangu. Pelatiah hartina dibébaskeun ku Allah, sarta ramana, “Benaiah,” hartina Allah geus ngawangun. Nalika Ezekiel ngaréngsékeun amanat pangéling-ngélingna, Pelatiah maot.

Eta kota moal jadi kawah maraneh, jeung maraneh gé moal jadi daging di tengahna; sabalikna, Kami baris ngahakiman maraneh di wates Israil. Jeung maraneh bakal nyaho yén Kami téh PANGERAN; sabab maraneh henteu leumpang nurut kana katetepan-katetepan Kami, jeung henteu ngalaksanakeun hukum-hukum Kami, tapi malah nurut kana kalakuan bangsa-bangsa kapir anu aya ngurilingan maraneh. Jeung kajadian, waktu kuring keur ngaramalkeun, Pelatya putra Benaya maot. Tuluy kuring nyungsebeun beungeut ka taneuh, sarta sasambat ku sora

tarik, pok kieu, Aduh Gusti ALLAH! Naha Anjeun rek ngabinasakeun sakabéh sesa Israil?
Yehezkiel 11:11–13.

Pelatiah pupus dina ceurik tarik Yézkriel. Gandum pupus di jalan dina 18 Juli 2020 dina panggenepan Wahyu sabelas. Gandum téh nyaéta Musa jeung Élia, pangarang kahiji tina Firman Allah, jeung jangji ngeunaan Élia anu bakal sumping, nyaéta pernyataan panungtungan dina Perjangjian Heubeul. Alfa jeung Omega dipaéhan di jalan Sodom jeung Mesir, tapi maranéhna dihirupkeun deui dina 2024, sakumaha digambarkeun dina Wahyu 11:11. Salila maranéhna paéh, Sodom jeung Mesir bungah. Yézkriel nempatkeun pupusna Pelatiah dina mangsa umat sésa nalika anjeunna nyebut, “Aduh Gusti Allah! naha Gusti rék nyieun tungtung lengkep ka umat sésa Israél?” Sodom nyaéta garéja Advent Poé Katujuh dina mangsa umat sésa, nurutkeun Yesaya.

Dengekeun, eh langit, jeung sing imeut, eh bumi; sabab PANGERAN parantos ngandika, “Kami parantos ngagedékeun jeung ngasuh barudak, tapi maranéhna geus muru ngalawan ka Kami. Sapi nyaho kana nu bogana, jeung kalde nyaho kana palungan dununganana; tapi Israil henteu nyaho, umat Kami henteu nganggap.”

Eh bangsa nu pinuh ku dosa, umat nu kabeurat ku kajahatan, turunan jalma-jalma nu ngalakonan kalaliman, barudak nu ngaruksak: maranéhna geus ninggalkeun PANGERAN, geus ngamurkaan Nu Maha Suci ti Israil, maranéhna geus murtad, malik ka tukang. Ku naon maranéh rék dipaéhan deui? maranéh bakal beuki murtad waé: sakabéh sirah gering, jeung sakabéh haté leuleus. Ti dampal suku nepi ka hulu teu aya bagian nu cageur; ngan tatu, jeung bareuh, jeung borok nu ngaborok: éta henteu diperesihan, henteu dibebat, jeung henteu dilemeskeun ku minyak. Nagara maranéh jadi suwung, kota-kota maranéh diduruk ku seuneu: tanah maranéh, ku urang asing didahar di hareupeun maranéh, sarta jadi suwung, saperti diruksak ku urang asing. Jeung putri Sion ditinggalkeun kawas pondok di kebon anggur, kawas saung di kebon bonténg, kawas hiji kota nu dikeprung.

Upami lain ku Gusti Nu Maha Kawasa ngantepkeun ka urang sakur remnant anu leutik pisan, tangtu urang geus jadi saperti Sodom, sarta urang geus sarua jeung Gomora. Dangukeun firman PANGERAN, he para pamingpin Sodom; dengekeun hukum Allah urang, he umat Gomora. Yesaya 1:2–10.

Musa jeung Elia dipaéhan di Sodom jeung Mesir dina mangsa sésa. Mesir mangrupa lambang kanagaraan anu geus ruksak, jeung Sodom ngalambangkeun kagerejaan anu geus ruksak. Pelatya putra Benaya maot dina hukum Minggu, anu ku Yesaya disaluyukeun jeung poé pangbangkitan dina Kitab Suci, anu boh taun 1863, boh hukum Minggu. Pelatya putra Benaya ngawakilan palsu tina maranéhna anu saenyana ngadéngé Firman Allah. Dina mangsa sésa, maranéhna anu dilambangkeun ku Musa jeung Elia dipaéhan, tuluy dihirupkeun deui. Kabangkitan éta dimimitian ku hiji sora di padang gurun dina bulan Juli 2023. Ti taun 2024, pamisahan ahir antara gandum jeung jukut-jukutan geus lumangsung.

Dina hukum Minggu, garéja Advent Poé Katujuh bakal nyaho yén maranéhna leungit.

Kota ieu moal jadi kawah maraneh, jeung maraneh moal jadi daging di tengahna; tapi Kami baris ngahakiman maraneh di wates Israil. Jeung maraneh bakal nyaho yén Kami teh

PANGERAN; sabab maraneh henteu leumpang dina katetepan-katetepan Kami, jeung henteu ngalaksanakeun putusan-putusan Kami, tapi geus milampah nurutkeun adat kabiasaan bangsa-bangsa kapir anu aya di sabudeureun maraneh. Jeung kajadian, nalika kuring keur ngaramalkeun, Pelatya bin Benaya maot. Yehezkiel 11:11–13.

Pupusna Pelatia, anu ngaranna hartina dibébaskeun ku Allah, dina kontéks ieu hartina dibébaskeun kana pupusna, dina titik anu sarua nalika para pagawe jam kasabelas dibébaskeun tina panangan raja ti kalér dina ayat opat puluh hiji tina Daniel sabelas. Pelatia dibikeun kana panangan raja ti kalér dina hukum Minggu. Pelatia, putra Benaya, hartina “anu geus diwangun ku Allah.” Pas pisan dina waktu Allah sakali deui ngawangun hiji Bait Allah, pikeun diangkat jadi gareja anu unggul dina hukum Minggu, jalma-jalma anu dilambangkeun ku Pelatia dibikeun kana pupusna, sabab tibatan milu dina pagawean ngawangun deui tempat-tempat ruksak baheula, maranéhna malah keur ngawangun kuburan Tobia keur dirina sorangan. Pelatia ngalambangkeun sirah nepi ka dampal suku dina Yesaya, hiji awak anu sagemblengna pinuh ku dosa. Eta awak teh gareja Advent Poé Katujuh Laodikea dina panutup opat turunan tina pemberontakan anu beuki maju, anu ku Yesaya diungkabkeun minangka pemberontakan anu ngaronjat nalika anjeunna nyebut, “beuki nyieun durhaka.” Dina prosés pangujian pamungkas anu dimimitian dina taun 2024, gandum paéh salila tilu satengah poé, tuluy dihudangkeun deui, dina titik éta maranéhna bakal nyaho yén PANGERAN téh Allah.

Ku kituna ngaramalna, sarta bejakeun ka maranéhna, Kieu timbalan PANGERAN Allah; Tingali, eh umat Kami, Kami rek muka kuburan-kuburan aranjeun, sarta ngaluarkeun aranjeun ti jero kuburan-kuburan aranjeun, tuluy mawa aranjeun asup ka tanah Israil. Jeung aranjeun bakal nyaho yén Kami téh PANGERAN, nalika Kami geus muka kuburan-kuburan aranjeun, eh umat Kami, sarta ngaluarkeun aranjeun ti jero kuburan-kuburan aranjeun, Jeung Kami bakal nempatkeun Roh Kami dina diri aranjeun, sarta aranjeun bakal hirup, tuluy Kami bakal netepkeun aranjeun di tanah aranjeun sorangan: harita aranjeun bakal nyaho yén Kami, PANGERAN, geus ngandika kitu, sarta geus ngalaksanakeunana, timbalan PANGERAN. Yehezkiel 37:12–14.

Imamat palsu, anu dilambangkeun ku 25 dina hukum Minggu, engké bakal nyaho yén PANGERAN téh Allah. Gandum nyaho yén PANGERAN téh Allah dina taun 2024, sarta jukut liar hudang kana pangaweruh éta dina hukum Minggu, nalika geus kasep teuing. Mangsa éta dimimitian ku kubur jeung kabangkitan, sarta ditungtungan ku kubur jeung taya kabangkitan. Gandum dina awalna nyaho ka Allah, nalika Anjeunna ngalaksanakeun kabangkitan dina Wahyu sabelas, sarta jukut liar nyaho dina lini hukum Minggu dina pasal anu sarua. Di antara dua waymark éta, prosés pangujian tina hujan panungtung mawa duanana golongan kana kadewasaan pikeun panén.

Amanat Yoel téh nya éta pupujian kebon anggur, tapi perkara kahiji anu diangkatna nyaéta naha manusa bisa ngawanoh poe-poe panungtungan tina poe-poe baheula. “Jalma-jalma kolot” dina kitab Yoel teu bisa ngalakukeun éta, sabab waktu panggero hudang sumping dina tengah peuting, maranéhna dipareuman—dipiceun kaluar tina sungut Gusti, pas di dinya tempat sato galak bumi muka sungutna pikeun nyarita, anu ogé tempat kalde Balaam nyarita, jeung tempat bapa Yohanes

Pambaptis nyarita.

Pangadilan ka “lalaki-lalaki kolot baheula” dumasar kana patalékan naha ieu kungsi kajadian dina mangsa karuhun maranéh? Ieu petikan dimimitian ku nyebut, “dengekeun ieu.” Tuluy éta nempatkeun dua saksi, hiji nyaéta opat generasi manusa, jeung nu séjénna opat rupa serangga. Satuluyna maranéhna dihudangkeun dina Saur Tengah Peuting, ngan ukur pikeun manggihan yén maranéhna kaliwatan minangka umat perjangjian pilihan Allah. Maranéhna lain kaliwatan lantaran teu boga anggur, maranéhna kaliwatan lantaran boga anggur anu salah. Dina misil sapuluh parawan, anggur anyar Joel téh nyaéta minyak.

Kasalamatan maranéhna ditempatkeun dina patokan naha maranéhna nampi “anggur anyar” tina pekabaran hujan panungtungan. “Jalma-jalma kolot jeung anu geus sepuh” ogé digambarkeun ku Yesaya salaku “jalma-jalma mabok ti Éfraim,” sarta Éfraim henteu kagambarkeun di antara jalma-jalma anu diségél dina Wahyu tujuh. Anjeunna digantikeun ku lanceukna, Manasé. Hésé manggihan raja anu leuwih jahat tibatan Manasé, tapi anjeunna ngagantikeun jalma-jalma mabok ti Éfraim.

Golongan anu teu ngarasa sedih ku kamunduran rohani dirina sorangan, jeung teu ngarandeg ku dosa-dosa batur, bakal ditinggalkeun tanpa meterai Allah. Gusti maréntahkeun utusan-utusan-Na, nya éta jalma-jalma anu nyekel pakarang pangbantaian dina leungeunna: “Turutan manéhna ngaliwatan kota, tuluy tumpes; panon maranéh ulah neuteup kalawan welas, jeung ulah boga karunya: paéhan sakabéhna, boh nu kolot boh nu ngora, boh parawan, boh budak leutik, jeung awéwé; tapi ulah ngadeukeutan saurang ogé anu aya tandana; sarta mimitian ti tempat suci Kami. Tuluy maranéhna mimiti ti para kokolot anu aya di hareupeun Bait.”

“Di dieu urang ningali yén gereja—tempat suci Gusti—nya éta anu pangheulana karasa ku hanteman murka Allah. Para kokolot, jalma-jalma anu ku Allah geus dipaparinkeun caang anu gedé sarta anu geus nangtung jadi pangreksa kapentingan rohani umat, geus ngahianat kapercayaan anu dipasrahkeun ka maranéhna. Maranéhna geus nyekel pamadegan yén urang teu kudu ngarep-ngarep mujijat jeung panyatakeun anu écés tina kakawasaan Allah saperti dina poé-poé baheula. Jaman geus robah. Kecap-kecap ieu nguatkeun kateuercayaan maranéhna, sarta maranéhna nyebut: Gusti moal ngalakukeun anu hadé, kitu deui moal ngalakukeun anu goréng. Anjeunna kacida welas-asihna nepi ka moal nganjang ka umat-Na ku pangadilan. Ku kituna, ‘Damai jeung kaamanan’ jadi patinggorowok ti jalma-jalma anu moal kungsi deui ngagedékeun sora maranéhna kawas tarompét pikeun némbongkeun ka umat Allah palanggaran-palanggaran maranéhna jeung ka kulawarga Yakub dosa-dosa maranéhna. Anjing-anjing bisu anu teu daék ngagogog ieu téh jalma-jalma anu ngarasakeun pamales kanyeri anu adil ti Allah anu kaganggu ku kasalahan. Lalaki, mojang, jeung budak leutik kabéh binasa babarengan.

“Kajahatan-kajahatan anu matak jalma-jalma satia ngahuleng jeung ceurik téh ngan saukur nu katingali ku panon anu kawates, padahal dosa-dosa anu pangparna, anu ngagerakkeun cemburu Allah anu murni jeung suci, henteu kabuka. Panalungtik agung kana hate terang kana unggal dosa anu dipigawé dina rusiah ku para pagawé kajahatan. Jalma-jalma ieu ahirna ngarasa aman

dina pangbeungharna, sarta ku sabab kasabaran-Na anu panjang, maranéhna nyebut yén Gusti henteu ningali, tuluy meta saolah-olah Anjeunna geus ninggalkeun bumi. Tapi Anjeunna bakal ngabongkar kamunafikan maranéhna, sarta bakal muka di hareupeun batur dosa-dosa anu ku maranéhna dipupusti pisan pikeun disumputkeun.”

“Taya kaunggulan dina pangkat, martabat, atawa hikmah dunya, taya kalungguhan dina jabatan suci, anu bakal ngajaga manusa tina ngurbankeun prinsip nalika maranéhna ditinggalkeun kana haténa sorangan anu pinuh ku tipu daya. Jalma-jalma anu geus dianggap pantes jeung bener téh kabuktian jadi pamingpin dina murtad sarta jadi conto dina kateupadulian jeung dina nyalahgunakeun welas asih Allah. Kalakuan maranéhna anu jahat moal deui ku Anjeunna ditolerir, jeung dina amarah-Na Anjeunna nindak maranéhna tanpa welas asih.

“Kalawan teu daék, Gusti narik ayana-Na tina jalma-jalma anu geus dipaparin cahaya anu ageng tur anu geus ngarasakeun kakawasaan firman dina ngalayanan ka batur. Maranéhna baheulana téh abdi-abdi-Na anu satia, anu dipikaresep ku ayana jeung pamingpinan-Na; tapi maranéhna ngajauhan ti Anjeunna sarta nyasabkeun nu lian kana kasalahan, ku sabab éta maranéhna katibankeun kana kaceuceub ilahi.” Testimonies, jilid 5, 211, 212.

Yoél nyarita ka pamingpin garéja Advent Poé Katujuh Laodikia nalika anjeunna ngaidentifikasi “jalma-jalma kolot,” nanging Yoél ogé nyarita ka jalma-jalma anu teu diajar, sakumaha ku Yesaya disebatkeun minangka maranéhna anu dipapandékeun jeung nu diajar. Yoél nyarita ka para sepuh baheula anu sujud ka panonpoé dina Yehezkiel pasal dalapan, sarta anu mimiti dihakiman dina pasal salapan. Anjeunna ogé nuju nyarita ka golongan awam garéja Advent Poé Katujuh Laodikia nalika anjeunna nyarios, “Dangukeun ieu, hé maranéh jalma-jalma kolot, sarta pasangkeun ceuli, sakabéh maranéh pangeusi nagri.”

Jalmi 25 urang dina pasal dalapan ayana dina hukum Minggu, nalika maranéhna sujud ka panonpoé bari tonggongna ngabales ka tempat suci. Maranéhna téh mangrupa “saperpuluh” tina pangbélotan 250 urang, anu nangtung babarengan jeung Korah, Datan, jeung Abiram. Jalmi 25 urang éta mangrupikeun lambang tina pangbélotan anu diulang deui, nurutkeun ilham dina taun 1888, anu ngalambangkeun pangbélotan kapamingpinan gareja Advent Poé Katujuh Laodikea dina 9/11, nepi ka hukum Minggu. Maranéhna ngawakilan hiji “saperpuluh” tina pangbélotan dina mangsa anu sarua pisan nalika Yesaya dina pasal genep ngaidentifikasi jalma-jalma wijaksana minangka hiji “saperpuluh,” anu miboga hakekat di jerona.

Yowél téh pangumuman ka Adventisme, yén mangsa cobaan maranéhna geus ditutup, sabab maranéhna geus ngeusian cangkir waktu percobaanana ku dosa, sarta kaayaan pinuhna digambarkeun minangka panyakit ti sirah nepi ka dampal suku, anu nandakeun yén amanat hujan panungtungan geus dipotong tina sungut maranéhna. Yesaya ngajelaskeun kanyataan anu sarua dina bab dua puluh salapan.

Cicing aranjeun, sarta héran; ngagero, enya ngagero: maranéhna mabok, tapi lain ku anggur; maranéhna oleng, tapi lain ku inuman anu ngageuingkeun. Sabab PANGERAN parantos ngocorkeun ka aranjeun roh sare anu jero, sarta parantos nutup panon aranjeun: para nabi jeung para pamingpin aranjeun, para paningal, ku Anjeunna parantos ditutupan. Jeung sakabéh

titingalian téh jadi ka aranjeun saperti kecap-kecap tina hiji kitab anu disegel, anu ku jalma-jalma dipasrahkeun ka saurang anu diajar, pokna, “Mangga baca ieu, sim kuring nyuhunkeun ka anjeun”; tapi saur anjeunna, “Abdi teu tiasa; sabab ieu disegel.” Jeung kitab éta dipasrahkeun ka anu teu diajar, pokna, “Mangga baca ieu, sim kuring nyuhunkeun ka anjeun”; tapi saur anjeunna, “Abdi henteu diajar.”

Ku sabab kitu PANGERAN ngandika, “Ku lantaran ieu bangsa ngadeukeutan ka Kami ku sungutna, jeung ku biwirna ngahormat ka Kami, padahal haténa geus ngajauh ti Kami, sarta sieunna ka Kami ngan diajarkeun ku parentah manusa, ku sabab éta, tenjo, Kami baris neruskeun ngalakukeun hiji pagawean anu matak heran di antara ieu bangsa, enya hiji pagawean anu matak heran jeung hiji kaajaiban; sabab hikmat jalma-jalma maranéhna anu wijaksana bakal binasa, jeung pangarti jalma-jalma maranéhna anu arif bakal disumputkeun. Cilaka ka maranéhna anu neangan jero-jero pikeun nyumputkeun rarancangna ti PANGERAN, anu pagaweanana aya dina poek, sarta maranéhna nyebut, Saha anu ningali ka kami? jeung saha anu nyaho ka kami? Tangtu ngabalingerkeun sagala perkara ku maranéh bakal dianggap sarua jeung taneuh liat tukang periuk; sabab naha hasil gawe bakal nyebut ngeunaan anu nyieunna, Manehna teu nyieun kuring? atawa naha barang anu dibentuk bakal nyebut ngeunaan anu ngabentukna, Manehna teu boga pangarti?” Yesaya 29:9–16.

“Pangarti” jalma-jalma wijaksana dumasar kana kabukana Firman nubuat Allah anu tadina disegel. Maranéhna anu geus dididik dina lembaga-lembaga Adventisme anu geus ruksak teu sanggup maca kitab nubuat, tuluy nuduh Allah saolah-olah teu miboga pangarti. Nalika nubuat éta dibuka segelna, maranéhna teu bisa ngartina, ku sabab kitu maranéhna nuduh Allah minangka pihak anu teu boga pangarti, sarta ku kituna maranéhna ngabalikkeun sagala perkara. Jalma-jalma Adventisme boh anu diajar boh anu henteu diajar teu bisa ngarti kana nubuat anu dibuka segelna pas saméméh masa cobaan ditutup, sarta kitab Yoél maréntahkeun “jalma-jalma kolot” supaya ngadéngé, tapi maranéhna téh golongan anu sanajan ngadéngé, maranéhna henteu ngadéngé, jeung sanajan ningali maranéhna henteu ningali.

Inti pisan tina pambrontakan maranéhna kagambarkeun dina henteu mampuhna maranéhna ngakuan Kristus minangka nu pangheulana jeung nu panungtungna. Ieu lah kontéks tina ieu pasal tempat patarosan ieu diajukeun, “Naha ieu geus kajadian dina mangsa maranéh, atawa malah dina mangsa karuhun maranéh?”

Naha kungsi aya hiji mangsa dina sajarah karuhun maranéh nalika hiji umat hudang dina Seruan Tengah Peuting, ngan tuluy manggihan yén maranéhna téh parawan-parawan bodo? “Para sepuh” diparéntahkeun supaya “hudang,” sakumaha para Millerit ogé kungsi diparéntahkeun di pasamoan kémah Exeter dina taun 1844. Pasemon ngeunaan sapuluh parawan téh nya éta pasemon ngeunaan pangalaman umat Adventis anu kajadianana kacumponan nepi ka unggal jéntréna pisan dina sajarah Millerit, sarta bakal kacumponan deui nepi ka unggal jéntréna pisan dina poé-pocé panungtungan. Henteu mampuhna Adventisme Poé Katujuh Laodikea pikeun mikawanoh yén sajarah dasar garéjana diulang deui dina poé-pocé panungtungan, negeskeun prinsip nubuat anu jadi konci pikeun muka pesen nubuat. Éta lain ngan ukur aturan biblikal, tapi ogé inti tina wahyu ngeunaan tabiat Yesus Kristus anu dibuka segelna pas saméméh mangsa kasempetan rahmat

ditutup.

Yoela naros, “Naha ieu geus kajadian dina mangsa maraneh, atawa malah dina mangsa karuhun maraneh?” Atawa bisa ogé ditaroskeun, “Dina mangsa karuhun maraneh, naha aya hiji prosés pangujian anu misahkeun hiji umat perjangjian anyar ti hiji umat perjangjian heubeul?” Aya, jeung éta pamisahan kahontal ku amanat kenabian anu dina misil diwakilan minangka minyak. “Naha ieu geus kajadian dina mangsa maraneh atawa dina mangsa karuhun maraneh” langsung nandakeun yén naon anu kajadian dina mangsa karuhun maraneh téh nya éta hiji hudangna sanggeus opat turunan karuksakan anu beuki ngaronjat, sakumaha diwakilan ku parentah pikeun nyebarkeun amanat éta ka sakuliah opat turunan, jeung ku opat serangga tina karuksakan anu beuki ngaronjat. Yoel téh mangrupa pangucapan pangadilan ngalawan hiji gereja anu mundur tina iman sarta murtad dina Pekik Tengah Peuting. Teu aya hiji gereja dina sajarah suci anu nangtung ngalawan cahaya anu leuwih agung tibatan gereja Advent Poé Katujuh. Lambang tina jinis pambrontakan ka bebeneran éta diwakilan ku “Kapernaum.”

Urang baris neraskeun dina tulisan salajengna.

“Di Kapernaum Yesus cicing dina sela-sela lalampahan-Na ka ditu ka dieu, sarta tempat éta tuluy dipikawanoh minangka ‘kota-Na sorangan.’ Tempat éta aya di basisir Laut Galilea, sarta deukeut kana wates dataran éndah Gennesaret, lamun henteu sabenerna aya pas dina éta dataran.” *The Desire of Ages*, 252.

“Di antara jalma-jalma anu ngaku minangka anak-anak Allah, kacida saeutikna kasabaran anu geus ditembongkeun, sabaraha lobana kecap-kecap pait anu geus diucapkeun, sabaraha gedéna panghukum anu geus ditepikeun ka jalma-jalma anu henteu sapangiman jeung urang. Loba anu geus nganggap jalma-jalma anu kaasup kana garéja-garéja séjén minangka jelema-jelema dosa anu gedé, padahal Gusti henteu ningali maranéhna kitu. Jalma-jalma anu ningali anggota garéja-garéja séjén ku cara kitu, perlu ngarendahkeun diri di handapeun panangan Allah anu kawasa. Jalma-jalma anu ku maranéhna dihukum éta bisa jadi ngan miboga cahaya anu saeutik, kasempetan jeung kaistiméwaan anu saeutik. Lamun maranéhna kungsi meunang cahaya saperti anu geus ditarima ku loba anggota garéja-garéja urang, bisa jadi maranéhna geus maju kalawan leuwih gedé, sarta leuwih hadé ngawakilan iman maranéhna ka dunya. Ngeunaan jalma-jalma anu gumedé ku cahaya anu dipibanda, tapi gagal hirup nurutkeun éta cahaya, Kristus nyebutkeun, ‘But I say unto you, It shall be more tolerable for Tyre and Sidon at the day of judgment, than for you. And thou, Capernaum [Seventh-day Adventists, who have had great light], which art exalted unto heaven [in point of privilege], shalt be brought down to hell: for if the mighty works, which have been done in thee, had been done in Sodom, it would have remained until this day. But I say unto you, That it shall be more tolerable for the land of Sodom in the day of judgment, than for thee.’ Dina waktos éta Yesus ngawaler sarta ngandika, ‘I thank thee, O Father, Lord of heaven and earth, because thou hast hid these things from the wise and prudent [in their own estimation], and hast revealed them unto babes.’”

“Jeung ayeuna, ku sabab maranéh geus ngalakukeun sagala perkara ieu, saur PANGERAN, sarta Kami geus nyarita ka maranéh, hudang isuk-isuk jeung nyarita, tapi maranéh henteu ngadéngé; sarta Kami geus nyaur maranéh, tapi maranéh henteu ngawalon; ku sabab éta Kami

baris ngalakukeun ka ieu Bait, anu disebut ku ngaran Kami, anu ku maranéh dipiharep, jeung ka tempat anu geus dipaparinkeun ku Kami ka maranéh jeung ka karuhun maranéh, sakumaha Kami geus ngalakukeun ka Silo. Jeung Kami baris miceun maranéh ti payuneun Kami, sakumaha Kami geus miceun sakabéh dulur-dulur maranéh, nyaéta sakumna turunan Éfraim.”

“PANGERAN geus netepkeun di antara urang lembaga-lembaga anu kacida pentingna, jeung éta kudu diatur, lain saperti lembaga-lembaga dunya diatur, tapi nurutkeun tatanan Allah. Éta kudu diatur kalayan panon anu tunggal ka kamulyaan-Na, supaya ku sagala cara jiwa-jiwa anu keur binasa bisa disalametkeun. Ka umat Allah geus sumping kasaksian-kasaksian ti Roh, tapi sanajan kitu loba anu henteu ngindung kana tegoran-tegoran, pangéling-pangéling, jeung papatah-papatah.”

“Dangukeun ayeuna ieu, eh bangsa anu bodo sarta taya pangarti; anu boga panon, tapi teu ningali; anu boga ceuli, tapi teu ngadéngé: naha maranéh henteu sieun ka Kami, saur PANGERAN? naha maranéh moal ngageter di payuneun Kami, anu geus netepkeun keusik jadi wates laut ku katangtuan anu langgeng, nepi ka eta laut teu bisa ngaleuwihanana? sanajan ombakna ngagulak, maranéhna tetep teu bisa ngungkulan; sanajan ngaguruh, tetep teu bisa nyorangna. Tapi bangsa ieu boga hate anu murtad jeung doraka; maranéhna geus murtad sarta indit ngajauh. Maranéhna ogé henteu nyebut dina haténa, Hayu urang ayeuna sieun ka PANGERAN Allah urang, anu maparin hujan, boh hujan mimiti boh hujan panungtung, dina usumna; anu nyimpenkeun keur urang minggu-minggu panén anu geus ditangtukeun. Kajahatan maranéh geus nyingkirkeun ieu sagala perkara, jeung dosa-dosa maranéh geus nahan hal-hal anu hade ti maranéh.... Maranéhna henteu ngadilan perkara, nya eta perkara anak yatim, sanajan kitu maranéhna tetep maju; jeung hak jalma malarat henteu ku maranéhna dihukumkeun. Naha Kami moal ngahukum ku sabab ieu sagala perkara? saur PANGERAN; naha jiwa Kami moal males ka bangsa anu sapertos kieu?”

“Naha Gusti kedah dipaksa nyarios, ‘Ulah maneh neneda pikeun ieu umat, ulah ngangkat ceurik atawa doa pikeun maranéhna, jeung ulah nyuhunkeun pitulung ka Kami pikeun maranéhna: sabab Kami moal nguping ka maneh?’ ‘Ku sabab eta hujan geus ditahan, sarta euweuh hujan panungtungan.... Naha ti ayeuna maneh moal sasambat ka Kami, Rama abdi, Anjeun téh pamingpin mangsa ngora abdi?’” Review and Herald, 1 Agustus 1893.